

Шестдесетъ и шесть-годишната баба Ката Груевица, прегърбена подъ тежестъта на пълната торба, която бѣше метнала на гърба си, вървѣше бавно по пжтеката за Копривщица. А въ торбата баба Ката бѣше наблѣскала брашно, нѣколко хлѣба, малко солена сланина и други дреболии, които бѣха нуждни на сина ѝ Христо, който се учеше въ Копривщенското училище на Найдень Геровъ.

Мжчно бѣше на старата жена съ чужда работа да прехранва себе си и дветѣ си деца Христо и Мария, но нѣмаше какво да се прави. Следъ смъртъта на мжжа ѝ, богатия анадолски абаджия Грую Брайковъ Дановъ, прехраната на децата и грижата за кжщата остана само на нейнитѣ мишци.

Но въ душата на Ката Груевица нѣмаше мѣсто за отчаяние. Тя улови хурката въ ржцетѣ си и се запретна мжжки да се бори съ нѣмотията и съ злата сждба.

Следъ като премина килийното училище въ Клисуре, Христо се прехвърли въ Панагюрище при учителя Сава Радуловъ. После като изгорѣ Панагюрското училище, Христо мина въ училището на Найдень Геровъ въ Копривщица.

Тука самотната баба Райка го прибра у дома си и се грижеше за него като за свое собствено дете. Но Христо не искаше да ѝ тежи и винаги, когато идваха празници, прескачаше въ Клисуре при майка си и отъ тамъ донасяше бобъ, брашно и други продукти, а баба Райка мѣсѣше хлѣбъ и му готвѣше.

Баба Ката не оставяше слабичкото си дете да се измжчва съ тежката си торба изъ стрѣмнитѣ пжтеки за Копривщица. Тя мѣташе тежката торба на рамото си и рано сутринъта въ понеделникъ поемаше тежкия пжтъ предъ сина си.

Напраздно Христо дърпаше торбата отъ ржцетѣ ѝ. Майката бѣше непреклонна. Докогато силитѣ ѝ стигатъ, тя не ще откаже да се грижи за детето си.

Христо вървѣше подиръ майка си, гледаше съ жалъ усилията, която тя правѣше съ тежката торба, и се чувствуваше засраменъ. Ще може ли да се отплати той нѣкога на майка си, която, и когато имаше толкова голѣма нужда отъ него — даваше и последнитѣ си сили за него?

Пжтътъ криволичеше изъ стрѣмнитѣ и тѣсни дерета на Срѣдна-гора. Баба Ката спрѣ и свали тежката торба отъ рамената си. Сѣдна на единъ голѣмъ камъкъ край рѣката. Коситѣ ѝ бѣха залепнали отъ потъта надъ слѣпитѣ очи. Тя изтри съ престилката си едритѣ капки потъ, които бѣха избили на лицето ѝ, и тежко въздѣхна.